

Просечно образован човек најчешће стиче сазнање о митовима из бајки и прича за децу. Сматра да митове треба заборавити као необичну и варљиву фантазију, љупку заоставштину детињства грчке интелигенције, чији је значај хришћанска црква с разлогом умањивала да би истакла духовну предност Библије. Средњовековни мисионари католичке цркве донели су у Велику Британију из Европе систем универзитета који се заснивао на грчкој и латинској класици. Сматрало се да домаће легенде о краљу Артуру и друге, су довољне за прост народ, док су образоване класе и свештенство из времена Тјудора, много више расправљали о митовима Овидија и Вергилија и гимназијским изводима о тројанском рату. Због тога се енглеска књижевност од 16. до 19. века може правилно шватити само у светлости грчке митологије.

ХИМЕРИЧАН је придев настао од именице чимаера - химаира, што значи коза. То је према Хомеровом бележењу била сложена животиња са лављом главом, козјим телом и змијским репом. Нађена је уклесана у зидове Хетитског храма у Каркимишу и била у почетку календарски симбол као и све сличне компоноване животиње, на пример сфинга и једнорог, свака компонента је представљала по једно годишње доба.

Прави мит може да се дефинише као препричавање ритуалне миме која се јавно изводила на народним светковинама, а која се налазила ликовно забележена на печатима, зделама, огледалима, шкрињама, штитовима и таписеријама. Ипак, митски се елементи могу наћи и у нечијој причи док најјаснија и најпотпунија верзија неког мита најчешће уопште нема аутора.

Изучавање грчке митологије треба да почне изучавањем свих политичких и религиозних система у Европи који су постојали пре доласка Аријеваца са далеког Севера и Истока. Цела Европа неолитског доба што се види из митова и остатака ликовне уметности имала је систем религиозних идеја заснован на обозавању многоимене богиње мајке за коју се знало и у Либији и у Сирији. Стара Европа је сматрала да је она бесмртна, непроменљива и свемоћна. Свест о очинству још није била продрла у религиозну мисао. Богиња-мајка је узимала љубавнике ради своје насладе, а не да би својој деци прибавила оца. Мушкарци су је се бојали, обожавали је и покоравали се матријархату. Огњиште је неговано и одржавано као најстарије друштвено средиште и налазило се у пећини или колиби, а материнство је прва мистерија. Зато се прва жртва на грчким јавним свечаностима увек приносили Хестији, богињи огњишта. Богињин бели лик вероватно је потекао од првобитно беле гомилице добро сабијеног пепела, помешаног са ситним угљем, што је био најлакши начин да се сачува ватра без дима. Касније је то упоређено са кречом или са хрпом морских шкољки или белим мермером, под којим су сахрањивали умрле краљеве. Месецу се приписује прво место у односу на сунце јер он надахњује већим сујеверним страхом, не бледи када година јењава и приписује му се сила да поља лишава или снабдева водом. Три месечеве мене - млад месец, пун месец и задња четврт, подсећају на три фазе у развоју жене - девојаштво, зрелост и старост. Отуда и то што је Месец био богињин небески симбол. Међутим богињу су почели да поистовећују и са Мајком Земљом која у почетку вегетативне године производи само лишће и пупољке затим цвеће и плодове и најзад престаје да рађа. Тако су дакле годишња доба подсећала пролеће на девојку, лето на нимфу и зима на старицу. Осим тога могла је представљати још једно тројство, девојка - ваздух, нимфа - земља или море, старица - подземни свет. Типични представници су - Селена, Афродита и Хеката.

----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE PREUZETI NA SAJTU. -----

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com